

[Jens Thoft]

forud for afstemningen i 1972 og forud for afstemningen i 1986. En meget stor del af dette Folketings politikere har rejst rundt på møde efter møde og forklaret, at dette her ikke betyder, at vi mister vores suverænitet, at tilslutningen i 1972 og 1986 ikke betyder, at vores muligheder for at tilrettelægge politikken, herunder skattepolitikken, vil være begrænset af EF. Men under alle omstændigheder er dette her elendige kludder jo med til at skabe et indtryk af, at vi ikke er rigtig kloge herinde, at vi ikke aner, hvad vi griber og gør i, og at vi får den ene skandale efter den anden.

Desværre rammer det også dem, der advarede både i 1972 og i 1986, og som også forud for vedtagelsen af ambiloven kaldte den en skjult importmoms, og det er jo også det resultat, EF-Domstolen er kommet til. Det er altså noget biks dette her.

Det skyldes også, at embedsmændene i Skatte- og Afgiftsministeriet har troet på den borgerlige snak om, at skatten bestemmer vi selv. Vi andre har sagt noget andet, men problemet er altså, at embedsmændene har troet på, at når deres minister rejste rundt på møde efter møde og sagde, at skatten bestemmer vi selv, så passer det også.

Skatteministeriet er ikke gearet til – og jeg mener, vi har gentagne eksempler på det – at følge med i, hvad der foregår i Bruxelles. Jeg skal give to eksempler ud over det umiddelbare.

Vi havde i forbindelse med moder-/datterselskabsdirektivet et fransk direktiv, som taler om »skatteundgåelse«. I det danske direktiv blev det til »skatteunddragelse«, hvilket er noget ganske andet, og det er også den tekst, der ender med at stå i loven, men i et svar forklarer ministeren mystisk nok, at det faktisk er det, der står i det franske direktiv, der tæller. Det er ikke det, der står i den danske lovtekst, der tæller.

Det er da noget biks, at man ikke sørger for, at oversættelserne i Bruxelles foregår fornuftigt nok, fordi man ikke følger med.

Vi havde det samme problem i forbindelse med fusionslovgivningen. Når to virksomheder fusionerer, benytter vi vi i Danmark betegnelserne: »Det ophørende« og »det fortsættende« selskab. Men i Bruxelles har man fået det oversat til: »Det afgivende« og »det modtagende« selskab, og lige her før jul modtog vi

fra ministeren en stor bunke ændringsforslag, hvor vi i 38 paragraffer ændrer »afgivende« til »ophørende« og »modtagende« til »fortsættende«, eller også var det omvendt.

Det er jo ret beset noget biks og hænger altså sammen med, at ministeriets embedsmænd ikke er gearet til at følge med i, hvad der foregår nede i Bruxelles.

Ambisagen er et meget værre eksempel.

Nu vil regeringen lave masser af bureaukrati, sådan at virksomhederne ikke får mulighed for uden at koste meget dyrt på revisor- og advokatblæk at kræve pengene tilbage.

SF har i den konkrete sag fire principielle hovedsynspunkter.

For det første er det vigtigt, at vi ikke lader EF-Domstolen banke hul i statskassen, og dér hjælper vi, hvis det er nødvendigt, gerne regeringen med at sætte en spuns i.

For det andet, at forbrugerne ikke må blive taberne. Det er forbrugerne, der har betalt arbejdsmarkedsbidraget, og det kunne lige passe, at erhvervslivet ikke skulle indbetale disse arbejdsmarkedsbidrag, som de har opkrævet hos forbrugerne, til statskassen.

For det tredje har vi altså ikke tillid til regeringens fortolkning af EF-regler. Dette her er jo altså desværre et dramatisk, men godt eksempel på, at man i den unionsdebat, som foregår ude omkring, ikke bør stole på det, regeringen siger, for den er ikke i stand til at læse indenad.

For det fjerde, hvis regeringen gerne vil have valg på denne sag, vil det fryde os at hænge regeringen op på alle de mange skandaler og alle de mange problemer, der er. Det er vigtigt, at forbrugerne ikke bliver tabere.

Det, der nu sker, er, at regeringen med dette forslag banker en spuns i, og det er godt, men samtidig har vi ingen garanti for, at det ikke siver. Så vidt jeg kan se, vil resultatet af dette lovforslag blive, at alle de små aldrig får en krone i arbejdsmarkedsbidrag tilbage, for under alle omstændigheder vil den bureaukratiske sagsbehandling betyde, at de ikke har råd til at ofre revisor- og advokatblæk for at få et forholdsvis beskedent arbejdsmarkedsbidrag tilbage, hvorimod de store virksomheder, hvor det drejer sig om millioner af kroner, har råd til at sætte eksperter ind, og det betyder jo ikke noget, om de skal have 300.000, 400.000, 500.000 kr. i salær, hvis der kommer millioner